

# Ovisok és nyuggerek

VISSZHANG - LXII. évfolyam, 14. szám, 2018. április 6.

Tisztelt Miniszterelnök Úr! Személyes hangú levelét megkaptam arról, hogy – két héttel a választás előtt, hódmezővásárhelyi mintára – küld nekem is tízezer forintot érő Erzsébet-utalványt, mert hogy a „*gazdaság továbbra is jól teljesít*”. Sokat gondolkodtam azon, hogy levelemmel zavarhatom-e akkor, amikor Ön *reggel, délben*, még tán este is, törvényellenesen (ellenzéke szerint pedofil módon) kamerás stábbal járja az országot, és itt-ott négy-öt éves gyerekek kezét szorongatva sürgölődik, majd a groteszk helyzetben próbál természetesen viselkedni, de ez sem Önnek, sem a megszeppent kicsiknek nem sikerül, mert ők, suta bemutatkozása után sem tudták eldönteni, hogy a Mikulás vagy a kis gonosz erdei manó pottyant-e közéjük.

Aztán mégis úgy gondoltam, tájékoztatom, hogy ha a fenti gesztus üzleti ajánlat, azaz ennek fejében azt várja el, szavazzak a pártjára és a jelöltjére, tudatom, hogy nem tehetem. Egyrészt azért, mert az állam költségvetéséből osztogatott alamizsna legalább annyira az enyém (miénk) is, így azzal vesztegetni erkölcstelen. Ha Ön a saját *szolid* vagyonából vagy pártja *tehetős* kasszájából ajánlotta volna fel az utalványokat hasonló sanda szándékkal, akkor is elvártam volna, hogy előzetesen küldjön egy szerződést arról, mit vár cserébe.

Az utalványt megköszönöm a magyar népnek, de sajnos még gyűjtenem kell hozzá, hogy tönkrement légpuskám helyett végre vehessek egy újat, és a szomszéd háziasított galambjaira lövöldözhessek kis parasztházam gyümölcsöséből, hogy aztán a kutyám a kerítést átrepülve hazalophassa a trófeákat. Ha édesanyám élne, további opció lehetne, hogy neki ajándékozzam, támogatva időskori, háztáji sertéshizlalási programját. Az is lehet, hogy helikopternek látszó sárkányrepülővel teszek néhány kört városunk felett, remélve, hogy a klub fizetőeszközként a bónokat elfogadja. Hadd érezzem jól magam én is.

(A szerző nyugdíjas)